

„ö ajal kui tulline piisare^{cne}. Kui temma paksust piwest „tullep, sis om temma lange wiipoga, ja põrrutap kif pure- „rus ja pannep vallama, kohes temma lõep. — ent kui „temma nida selgest tawast alla tullep, sis josep kui ruttö „ja ruttö, ent kistup saatjamman ka ärra, enne kui veel „ka ja saap teito.”

Kui se reisja ni olli selletanu, sis olli veel pa'jo küssi- mist ja noudmist eggalüttel säräside asju pärast, — ent reisja keeld, ja üttel: „Löppetagem jutto! Raege, homungust „hakko naaskaas jo tundma. Läklem hengussele! Minno „ihho om ka eila se halva ilmaga waiva kütat nannu, „ja kui paim üllewan om, sis pea minna jälle tee pääi olle- „na. — Ent ajasta pärast, sis ma tulle jälle sija pole. „Kui tahhate, sis ma tulle jälle triie mannu. — Kas „lasseste sis minnu sisse, kui minna pa'a pâie kopputa?”

Sis tännitiva latse kif ütte hätega: „Oy, tulge its, „armas oppetaja! meie joieme kif teite vasta.” Ja mäike Jaan töötas päleke veel: „Minna tähha nüüd its raja koral „mata, et kui vbras kõpputap, sis ma larga õkwa välja, „ja kutsu sisse!”

Ent reisja puhhas, ja üttel „kui sis parrembat siin „teie maaan lõida ei ole, kui minna nüüd kif olla nannu „ja kuuldnu, sis om vanele pâi!”

Pereenaine olli sis ka üles tulnu, ja õigi mahha- puistanu, ja ütte pâlast rõivast pâle lautanu. Ent perre- mees läts reisja mannu, ja ütte: „Ära pandke puhhas ar- „mas oppetaji, meil ei ole parrembat külle assend t.ile anda, „kui sija õgi pâle. Häbbi kui om, ent kui töisel ajastul „tullete, sis kanname aigastek hoidid, et same reid kõrra „pârast vastarõtta!”

Kui se perremees nida olli ütteinu, sis said se reisja üles, kai temma nink temma naise ja latši pâle ni arm- faste, et kise sõome ni kui taiwa rõmoga tâudetus sâwa, ja üttel: „Inneminen pannep silmi kui finni, kui temma „omma wode pâle lammep, ent Jummal annas rahholiko „hengamist õsel ja rõmoliko üllesvirgomist hommungul. Se- „pârast pandkem kassi kofko, ja pallegem: Taiwane Isia! „sure omma sinno teo, ent suremb om sinno arm ja heldus.

Kalda sis ka nüüd meie ihho ja henge pâle omma rahho ja kostotamise waimo, et ka sel õsel saassemehengada fi- gest wawast ja murrest, nink wastse hommungoga virgusse wastse, selgemiba ellole! „Amen!”

Armas luggeja! küssi henda essi, et kui se reisja op- petaja sinno maija olles tulnu, mes temma sââl olles nân- nu ja kuuldnu? Ja se Kalender essi omma kõnne nink op- pussego, se peap sis ka üts reisja nink üts oppetaja ollema. Temma tullep egga ajastaig sinno maija, wastset ello aiga sulle kulutama, wastset oppust andma, fest ello tundi antas sulle Issandast oppusse tundes. Temma kõnnelep rõmo- liko ja tömelelist, ni kui ka se ajastaig sulle rõmopâiwi ja tö- nink waiva-pâiwi saap andma. Temma kõnnelep iks ilmlits nink waimoliko ellõ, fest iks töisen ja töisen ellun ellame siin ilma pâäl.

Sis om se Kalender essi se aja saarnane, nink oppe- tap aiga targaste pruki. Temma tullep sinno mannu kui üts tark nink moistlik juhhatajo, kui üts usutav ja hâ sôb- ber, sinnoga jutto ojama öddangutesel ajal, kui tö om ärra- tettu; sinno rõmustama, sinno oppetama, sinno aiga mõda eddesi saatma, — saatma sedda teed läbbi ilma taiwa po- le. — Pea sis hâad sôprust se hâ sôbraga, nink kule tem- ma sõnna! — Kui sis Jummal jälle wastse ajasta mannu ärraawvitap, sis sawa latse ja wanna ka wastset Kalendrit jo ootma, — nink rõmustellen liitma: „mes temma nüüd jälle meile tones!” — Ent temma tullep, ja loop andid eggale üttele, — tulge sis kofko, latse ja wanna, temma ümbre, nink kuulke!